kasa — tullid ka temma sama peále wiis meest, kes lákšid; ja nemmad said, ühhe pitka kõit móda, mis laewa poolt nende wasto sadeti, senna, ja toit seált kahhekša meest mäele.

Agga nüüd ei julgend ükski temmaga taggasi kakada, ni wägga se neude ello peále olli hakkand. Ei muud nou šiis meie Köstrile, kui et ta šedda pitka kõit, mis teise otsaga laewa külge jánud, ma külge kinnitas, ja ükši aino pati láks, isse ennast, šedda kõit móda, laewa pole tombades, senni kui ta jálle senna sai — ja šeddawiši toi ta 37 inimest šurma suust wálja. Ja, ikka peále katšutud obbiga todi möllematte laewadest 37 Kasšakat ja 18 laewameest randa.

Kõrge wois selle Köstri motte ollema olnud, kui ta need peástetud enese ümber nággi — suur kui üks Jummala inget seišis ta seál — ja meie Keiser Aleksander ja Temma Abbikaja Elisabet náitšid ülles, mis nisuggune mees makšab. Eest Keisri Praua lákkitas temmale kohhe esšimese mele heaks ühhe kuld tosi. Ja šiis lákkitas Keiser temmale ühhe au-rahha, mis 25 kuldpenningit peab, ja au-paela külges kinnitnd on, ning tuhhat rubla, ühhe helde kirjaga. Selle au-rahha ühhel poolel seišab Keisri enese Kuio, ja teisel polel need sanad: „sel Kasšosaatjal.“

Need tuhhat rubla ni hästi, kui se au-rahha ollid Kurama Kubberneri Herra kätte lákkitud, et temma neid selle Köstrile piddi andma. Sepärrast kutšuti šis šedda Köstrit Mito linna, Kubberneri ette. Ja keik tubba olli seál ülllemid táis, kui ta omma halli tallopoia kuega senna sisse astus. Agga et ta kül esšimest korda seál linnas olli, ja nisuggust körget seltši ellades enne ei náind, seišis ta šiiski seál nisamma priskeste ja ilmakartmata, nago olleks ta jálle merre peál olnud, náddalisši aimas.